

ממישנתו של מייסדו:
אם אין קמה -
אין סוכר.

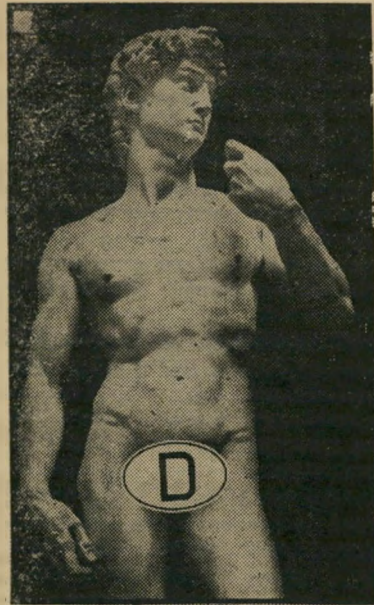
ד"ר מ.ז. ז"ל
(חנות המכולת 28.73)

מכתבים

מדוע פרשתי ולמחזרתי

כשפרשתי מאגודת הסופרים פירסמתי בעיתונים שונים מאמרים שונים על הסיבות שהניעוני לכך (מחיר כל מאמר 200 ל"י. פטור מניכוי מס במקור מצו"ר).

כמו כן כתבתי שמונה שירי מחאה (מחיר כל שורה 3.40 ל"י, לפי תעריף אגודת הסופרים) בעניין עדין זה. עתה, מפרשתי מדעתי הקודמת והחלטתי לחזור בי ולחזור לאגודת הסופרים כתבתי עוד כמה מאמרים בעניין (מחיר

ד. אבנגרד

כל מאמר 250 ל"י. פטור מניכוי מס ב"מקור מצו"ר).

לאחר האסיפה הבאה של האגודה אביע, ללא ספק, את דעתי המתחדשת בבעיות השעה (מאמרים ושירים לפי ה"תעריפים הנ"ל ניתן להזמין מראש ב"משרדי "בעל המאה", מחלקת פרסום, רח' עולמחדש 11, תל-אביב).

מיכתבי זה יעלה לכס 120 ל"י (פטור מניכוי מס במקור מצו"ר), ומצורפת גם תמונה יפתואר שלי (75 ל"י, פטור מצו"ר) ושני שירים (תעריף אגודת הסופרים. פטור מצו"ר).

בסך-הכל יעלה לכס הפרסום הכולל 120 ל"י (המכתב) + 75 ל"י (התמונה) + 91.80 ל"י (27 שורות השירים x 3.40 ל"י), דהיינו 286.80 ל"י (חשבון מבוטל מצו"ר).

בכבוד הראוי

דוד אבנגרד, משרד-המחאה

רח' עולמחדש 11, תל-אביב

התיאטרון הלאומי ורמטכ"ל מלחמת ההתשה מציגים מחזה מחיי הארץ

חדווה ועני

בהשתתפות מאות קילוגרם סוכר, אלפי סיגריות, רבבות ניצבים המומים ומיליוני לירות. בקרוב, לאחר ההצלחה המסחררת, קומדיה עליוה "קו ברילב בסופרמרקט", מאת אותו מחבר.

"עם צעירים"

צוקי: אולי נעצור בנקודה זו, ונראה סרט מהחיים. שלא ספק יבהיר, יחריף ויבלית את ממדי הבעיה. ובכן, לפנינו מישפחה-מרובת-ילדים טיפוסית שגם אצ"לה, כמו בכל משפחה מרובת-ילדים, הבן הבכור הוא מנהל בית-ספר, הבן השני אקדמאי, השלישי סטודנט, הרביעי בתיכון, וכן הלאה וכן הלאה עד לגן-חובה. בנקודה זו, צופים יקרים, עליכם לנעוץ מרפקים גלהבים בצלעות בני-יוגכם ולחוש: "כל הכבוד! כל הכבוד!" כמרכך רצון לאחל איש לרעהו שלעולם לא יהיו לנו בעיות גדולות יותר מן הפער העדתי, אם ככה הוא נראה.

יעל: אני חושבת ש...
צוקי: אולי נעצור בנקודה זו. עצר תם? טוב, ונעבור לנקודה אחרת. עברתם? טוב, אז אולי נעצור בנקודה הזאת? ר"ב בעצירת-פתאום זו, נסיים את תוכניתנו. ה"תוכנית שהביאה את הפער אל ביתך.

אך מכיוון שעלינו למלא עוד שעתים, נתחיל אסווא לברכר. מי רוצה להיות ראי-שון?

צוקי: אני, ז'ותומרת... בלהבלהבלה... אינטגרציה... בלהבלהבלה... כלומר... בלהבלה... קטליזציה... בלהבלה... ז'ותומרת, וגס"כן בלהבלהבלה... דפורמציה.

צוקי: אני מסכים עם ניקי שבלהבלה בלה... קונסטרוקציה... אם כי בלהבלה... קונסטרוקציה.

אורי: עקרונית ברור שבלהבלהבלה... דגנרציה... בלהבלה... אינטואיציה.

יורם: ללא ספק בלהבלה... וולנטריות ציה... בלהבלה... אינפוזיה.

יעל: אני חושבת ש...

צוקי: ערב טוב, צופים יקרים. שמי צוקי מור, ואני גם מתוק וגם חביב, וגם אינטליגנטי. הערב נעסוק בנושא הפער העדתי - חיוב ושלילה. לצורך זה, זימנו לאולפן צוות של אנשים צעירים, שכולם נוגעים ישירות לבעיה.

צוקי: אני B.A. נאמנה להורי האמרי דים, עולי-מצריים בעלי תרבות צרפתית, ומסמלת בתוכנית את החן השוכבני, ואת העוקצנות הצברית. שימו לב לחיוך ה"מזורי המבצבץ מזוויות-פי, ולדאגה העמור קה לגורל העם והמדינה, העולה מכל מיצ"מוץ חינני בשפתי.

צוקי: אני M.A. פנתר, מסורק ותוקי-פני. הביאו אותי לתוכנית כי לסעדיה מרציאנו אין תואר אקדמאי ההולם את המאורע.

אורי: אני B.A.C. וגם פרענק, למרות שלא רואים עלי. בשיקופית שמאחורי אתם יכולים לראות את הווילה שלי, המסמלת את הפער העדתי. כפי שתראו, לא ברור למה הביאו אותי לתוכנית.

צוקי: אני M.A.C. ומשופס. הביאו אותי לכאן כדי להבלים שאם יש רצון, יש גם יכולת, ללא הבדל דת, גזע, וצבע. **יעל:** אני אומרת דברים חריפים ונכרי גים, אבל אל תקחו אותי ברצינות, ואל תשימו לב אלי, כי אני אלמנת-מלחמה, ואתם הרי יודעים מה זה עושה לבן-אדם. **יורם:** אני יורם, הביאו אותי לתוכנית כדי להיות יורם, ולייצג יורמים. כמה מ"חברי הטובים ביותר הם ספרדים. כמרכך אני מוכיח שיש גם אשכנזים עם תואר אקדמאי.

צוקי: אולי נעצור בנקודה זו, ובכן, צופים יקרים, עימנו כאן, כפי שראיתם, מייגוון עשיר של אקדמאים פרענקים, ה"מייצגים את הפער העדתי ההולך ומעמיק, בין הפקולטה למדע-הרוח לבין הפקולטה למדע-הטבע. בעצם, יכולנו לסיים את התוכנית בנקודה זו, שהרי את הבשורה כבר תפשתם: מי שרוצה, ועובר, ולומד, ולא שותה עראק, ולא גר בשכונת-עוני, ומתקדם ומצליח - יכול בהחלט להצליח בחיים, למרות פרענקיותו, אלה שלא מצליח חים - שלא יבואו בסענות אל אי-אחד.

באב אל וואד

השמיים לבשו ארגמן, והשמש החלה נושקת את ראשי הגבעות. ערב, התקרבנו אל חימת ההרים המוריקה, ולמולנו התגלה פיתחו של הוואדי. "שער-הגיא" ניסר השם בתוכנו, וליבותינו החלו הולמים בעוז. "באב אל-וואד" הצלצלה חרישית המנגינה, "לנצח זכור נא את שמותינו".

ואנו זכרנו, זכרנו ברטט וביראה את כל אלה ששוב אינם עימנו, אך דבר אחד ידענו: נגיע לירושלים בכל מחיר!

יוסקה, הנהג, העביר את המנוע להילוך נמוך והמכונית החלה גונחת במעלה ההר. החומות הירוקות סגרו עלינו, ואיש לא הוציא הגה מפיו, כאילו נדבקנו משתיקתו של הנוף, דומיה כבדה עמדה באוויר - רק איוושת הענפים רועש המנוע. הכל היה שליו ורוגע, ורק שלילי המכוניות הדוממים, המוטלים בצדי הדרך, הזכירו לנו את הסכנה האורבת בעיקולי הכביש.

זכרנו את דודו, שנכנס עם הפולקסוואגן שלו בקיר הגשר, והתהפך פעמיים, וזכרנו את ציפי ואת גידי ובתיה, שהתנגשו במשאית הצץ מדרדרת במורד הקסטל, וזכרנו את אברום הגדול ואת אחיו, שנסעו בשליחות חשובה לעיר הברה ולא הגיעו מעולם. וזכרנו את שמיל ורפי וסמוך ורובקה, את רינה ואת ריבקה-להיה את נחציה וצביקה, ואת כל החברה ממחלקת השיקום בהדסה, וכמובן, את כל האסקורטים והצ'קרים והבאמואים והפרינצים, שהפכו ערימות גרוטאות. שלדים דוממים המוטלים בשולי הדרך, והמקפלים בשתיקתם הנצחית סיפורים על חיים ומוות.

ערב, רוח חרישית. במערב שקעה השמש אדומה כדם. באב אל-וואד... הקסטל... גשר-מוצא... מילים נוראות. לנצח זכור נא את שמותינו... שלדים אילמים. גרוטאות. פצועים. הרוגים. בצידי הדרך מוטלים רעינו, שלד הברז שותק כמו רע...
בום, טראאח...

(קטע זה לא הגיע לדפוס מעולם)